

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **K.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. M., advokátkou so sídlom v Ž., proti odporkyni **M.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. D., advokátkou so sídlom v B., **o vypratanie nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 20 C 164/2008, o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2009 sp. zn. 5 Co 137/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III uznesením z 18. februára 2009 č.k. 20 C 164/2008-12 prerušil konanie vo veci vypratania nehnuteľnosti (rodinnému domu súp. č. X. zapísaného na liste vlastníctva č. X. pre katastrálne územie Nové Mesto) do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 21 C 106/2006, v ktorom ide o určenie vlastníckych práv k tejto nehnuteľnosti. Konanie prerušil podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. s tým, že v predmetnom konaní o určenie vlastníctva sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v danej veci.

Na odvolanie navrhovateľky Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. apríla 2009 sp. zn. 5 Co 137/2009 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V uznesení poukázal na § 109 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p. a vyslovil názor, že v danom prípade rozhodnutie súdu v konaní o vypratanie nehnuteľnosti závisí od vyriešenia otázky vlastníckych práv k nehnuteľnosti v inom súdnom konaní. Rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne (§ 219 O.s.p.).

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala navrhovateľka dovolanie s tým, že v konaní jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Odvolací súd porušil jej právo na verejné prejednanie veci (§ 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), lebo „vec prejednal a rozhodol o prerušení konania v jej neprítomnosti“. Procesnú vadu tej istej povahy ďalej vyvodzovala z toho, že odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu nezodpovedá zákonným požiadavkám, je neurčité, nepresvedčivé, nepreskúmateľné – neobsahuje konkrétne vysvetlenie, na základe čoho dospel odvolací súd k záveru o existencii dôvodu na prerušenie konania a na základe čoho považoval jej odvolacie dôvody za neopodstatnené. Navyše, súd prvého stupňa prerušil konanie podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. a odvolací súd potvrdil jeho uznesenie ako vecne správne, poukazujúc ale na § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Z toho navrhovateľka vyvodila, že bolo porušené tiež jej právo na riadne odôvodnenie a na spravodlivý súdny proces. Napokon uviedla, že v katastri nehnuteľností, údaje ktorého sú záväzné dovtedy, kým sa nepreukáže opak, je vedená ako vlastníčka vypratávanej nehnuteľnosti; súdy pochybili, pokiaľ vychádzali z názoru, že na preukázanie opaku je postačujúce samo podanie návrhu na určenie vlastníctva, a nie až rozhodnutie súdu záväzne riešiace otázku vlastníctva. Prehliadli tiež zrejmy zámer odporkyne oddialiť rozhodnutie v prejednávanej veci. Z týchto dôvodov dovolateľka žiadala rozhodnutia súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odporkyňa sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť. Bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Pri skúmaní prípustnosti dovolania navrhovateľky vychádzal dovolací súd z toho, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie, ktoré v danom prípade smeruje proti uzneseniu, je v zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa

odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa §109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie navrhovateľky smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné. Jej dovolanie preto nie je v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné. Prípustnosť tohto opravného prostriedku by prichádzala do úvahy len v prípade výskytu niektorej z väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p.

V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O.s.p. navrhovateľka nenamietala a v dovolacom konaní ich existencia nevyšla najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesne závadný postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu jeho

procesných práv a právom chránených záujmov priznaných mu ako účastníkovi občianskeho súdneho konania.

Podľa navrhovateľky spočíva ňou vytýkaná procesná vada v tom, že: 1. o prerušení konania bolo rozhodnuté v jej neprítomnosti, 2. rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne preskúmateľné a v konaní bolo porušené jej právo na riadne odôvodnenie a na spravodlivý súdny proces, 3. súd prvého stupňa vychádzal z existencie iného dôvodu na prerušenie konania než odvolací súd, 4. súdy prehliadli záväznosť údajov katastra, a to, že zatiaľ nebolo spochybnené jej vlastnícke právo k nehnuteľnosti, vypratania ktorej sa domáha.

1. O prerušení konania rozhoduje súd uznesením (viď § 167 veta druhá O.s.p.). Súd prvého stupňa nariaďuje pojednávanie, na ktoré predvoláva účastníkov konania, na prejednanie veci samej (§ 115 ods. 1 O.s.p.); rozhodnutie o prerušení konania ale nie je rozhodnutím vo veci samej. Odvolací súd nariaďuje pojednávanie na prejednanie odvolania iba v prípadoch uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. (v ostatných prípadoch môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania); v danej veci ale nešlo o prípad uvedený v § 214 ods. 1 O.s.p.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie neopodstatnene namieta, že odvolací súd odňal navrhovateľke možnosť pred súdom konať tým, že „o prerušení konania rozhodol v jej neprítomnosti“.

2. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Pokiaľ navrhovateľka namieta nedostatky odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu, treba uviesť, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku

alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (II. ÚS 78/05). Z odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia je zrejmé, v čom odvolací súd videl dôvod na prerušenie konania [poukázal na § 109 ods. 1 písm. O.s.p. s tým, že (podľa jeho názoru) rozhodnutie v prejednávanej veci závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť]. Napadnuté uznesenie teda obsahuje vysvetlenie dôvodu rozhodnutia a v uvedenom zmysle nie je nepreskúmateľné. Navyše, nedostatočná preskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu je dôsledkom a vonkajším prejavom takej procesnej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktorú možno úspešne uplatniť len v procesne prípustnom dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); sama vada tejto povahy ale nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 111/1998).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Prerušenie konania (§ 109 O.s.p.) je procesný inštitút, ktorý sa aplikuje vtedy, ak je daný dôvod (prekážka), pre ktorý dočasne nemožno v konaní pokračovať a je reálny predpoklad, že po odpadnutí tohto dôvodu (prekážky) bude možné v konaní pokračovať. Prerúšením konanie nekončí; všeobecným účinkom každého prerušenia konania je (iba to), že sa nekonajú pojednávania, neplynú lehoty (§ 111 O.s.p.) a účastníci (dočasne) nevykonávajú procesné úkony inak spojené s konaním. Samotným prerúšením konania nedochádza teda k vylúčeniu účastníka konania z realizácie jeho procesných práv (§ 237 písm. f/ O.s.p.) – všetky procesné práva mu totiž zostávajú zachované a z hľadiska procesného mu (po odpadnutí dôvodu prerušenia konania) v plnom rozsahu zostáva možnosť ich realizácie.

3. Dovolateľka namieta, že súdy dospeli k neopodstatnenému záveru o existencii zákonného dôvodu na prerušenie konania (§ 109 O.s.p.) a za dôvod prerušenia konania považovali tú istú okolnosť (prebiehajúce iné súdne konanie), právne dôsledky ktorej ale vyvodili na základe aplikácie odlišných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Po obsahovej stránke tu navrhovateľka namieta, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nesprávne právne posúdenie veci nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Či už je teda názor súdov nižších stupňov o existencii dôvodu na prerušenie konania (§ 119 O.s.p.) správny alebo nesprávny, súdy právnym posúdením nezaložili procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

4. To, čo bolo uvedené vyššie pod 3., sa obdobne vzťahuje aj na námietku dovolateľky, že súdy nepriznali význam záväznosti údajov katastra nehnuteľnosti, na ktorú poukazovala v konaní, prípadne že tejto záväznosti nepriznali správny (náležitý) právny význam.

Z uvedených dôvodov (viď 1. až 4.) dospel dovolací súd k záveru, že navrhovateľka neopodstatnene namieta, že v konaní jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Keďže v danom prípade nie je dovolanie navrhovateľky podľa § 239 O.s.p. prípustné a nevyšla najavo procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol jej dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), pričom sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní procesne úspešnej odporkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľke, ktorá v dovolacom konaní úspech nemala (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd odporkyni nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy

dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 5. novembra 2009

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková